

Có hai vợ chồng kia sống với nhau đã hơn 30 năm, có ba người con đã lớn. Đời họ đôi vợ chồng này là suốt mấy năm nay họ không trò chuyện với nhau. Ngày xưa, hai người gặp nhau ở đời học. Sau đó họ yêu nhau và lấy nhau. Hôn nhân của hai người bắt nguồn từ tình yêu chứ không phải do cha mẹ gán ép. Tình yêu của họ là tình yêu trong khung trời đời học, đẹp như những bài hát, bài thơ mà chúng ta vẫn thường nghe. Nhưng thời gian thay, tình yêu đó bây giờ đã chết.

Sau một thời gian sống bên nhau, vì công việc, vì bận lo cho con cái, hai vợ chồng không có thì giờ trò chuyện với nhau. Sau đó hoàn cảnh sống thay đổi, tính tình mỗi người thay đổi, hai vợ chồng không còn chia sẻ với nhau những chuyện vui buồn, tâm tình hay ước mơ. Không những thế, những chuyện phiến giận như một giọt dầu đổ vào hai người ngày càng thêm nhiều. Và vì không được gì quy tụ, những buồn phiền đó cứ ghi mãi trong lòng và chồng chết đi, mỗi ngày một ít. Đã vậy, họ không xin lỗi nhau mà cũng không tha thứ cho nhau. Kết quả là giữa hai vợ chồng có một bức tường, tuy vô hình nhưng rất dày rất cao, khiến sự ngăn cách giữa hai người ngày càng lớn.

Là vợ chồng, sống chung dưới một mái nhà, ăn chung bàn, ngủ chung giường nhưng đời họ lại giống hai người đã hoàn toàn chết. Mỗi ngày họ chỉ trao đổi với nhau những câu nói cần thiết. Họ chỉ hỏi và trả lời nhau những điều liên quan đến công việc hay sinh hoạt của gia đình, những chuyện liên quan đến tiền bạc và con cái. Ngoài ra, hai vợ chồng không chia sẻ với nhau điều gì khác. Họ không dám đứng nhìn nhau suy nghĩ, ưu tư, cảm xúc, lo lắng hay tình cảm của nhau. Chúng ta hãy thử tưởng tượng sống trong khung cảnh như thế, không khí gia đình thật ngột ngạt, lạnh lùng và căng thẳng đến chùng nào.

Điều đáng buồn là không phải chỉ một vài gia đình đang lâm vào chế độ đời thơ mà thực ra những rất nhiều đôi vợ chồng đang sống bên nhau trong tình trạng đó. Nhưng khi đi với nhau đến chỗ đông người, như đi đám cưới, đám tang, đi nhà thờ, đi thăm cha mẹ, bà con, các đôi vợ chồng này trông cũng vui vẻ, bình thường như những đôi vợ chồng khác. Nhưng khi họ trở về chiếc xe của mình hay bước vào nhà là chỉ tranh cãi nhitiếp tục trở lại. Họ không muốn nói gì với nhau mà cũng không có gì để nói với nhau.

Nếu gia đình chúng ta đang sống trong tình trạng đó, chúng ta cần thành thật nhìn nhận nan đề của mình và tìm cách giải quyết. Đôi vợ chồng có thể tìm lại được tình yêu ban đầu, họ có thể hòa hợp và gần bó với nhau trở lại những năm tháng còn lại của cuộc đời. Chúng ta cần giải hòa với nhau ngay, vì có thể ngày mai người bạn đời của chúng ta không còn nữa, hoặc một trong hai người sẽ không còn có thể nói hay nghe được nữa.

Có một nguyên tắc Chúa dạy mà chúng tôi đã có lẽ chia sẻ với quý vị là: "Chỉ cấm giữ gìn cho đến khi một trong hai" (Ê-phê-sô 4:26). Lời dạy này thật đơn giản nhưng cũng thật thâm thúy và thực tế. Khi vợ chồng, cha mẹ con cái hay bất cứ người nào có chuyện phiến giận nhau, chúng ta nên nói ra và giải hòa với nhau trước khi đêm xuống, trước khi một ngày chầm chậm trôi. Nguyên tắc của Thánh Kinh là sự phiến giận xảy ra ngày nào chúng ta nên giải quyết trong ngày đó, đừng để đến ngày hôm sau. Nếu giữ những phiến giận đó qua đêm, chúng ta sẽ biến mất ngủ. Và nếu đến ngày hôm sau có thể sẽ quá trễ, chúng ta không còn cơ hội làm hòa với nhau nữa. Hơn nữa, nếu không nói ra và tha thứ cho nhau ngay, những phiến giận đó sẽ chồng chất lên nhau, ăn sâu vào lòng, trở thành cay đắng và càng khó giải quyết hơn.

Thưa quý vị, nếu chúng ta đã biết, trong đời sống gia đình vợ chồng cũng như gia đình cá nhân nào, nghe cũng quan trọng hơn nói. Sự dĩ đời sống là vì chúng ta có nhu cầu khuyến khích điếm trong khi nghe. Tâm lý chung là khi ta có điều cần nói mà dĩ nhiên không muốn nghe hoặc không chịu nghe, ta sẽ không muốn nói nữa.

Có nhiều lý do khi nào chúng ta không thể chú ý lắng nghe hoặc không muốn nghe. Chồng hay vợ vì ta có tính hay ngắt lời người đang nói, hoặc vì khi người khác nói, chúng ta lo suy nghĩ tìm câu trả lời. Cũng có khi chỉ vì tò mò, người kia nói gì chúng ta cũng nghĩ là người đó ám chỉ mình, chê trách hoặc đổ lỗi cho mình. Có người thì hay có tính võ đoán, mỗi khi người khác nói chuyện sẽ nói điếu gì cũng nghĩ là mình đã biết rồi và không muốn nghe nữa. Một lý do khác khi nào chúng ta không thể chú ý nghe là vì trong lòng chúng ta đang có điều buồn phiền hay lo lắng nào đó. Khi trong lòng đang tràn đầy cảm xúc, quá vui hay quá buồn, chúng ta cũng không thể chú ý lắng nghe người khác nói.

Có khi vợ nói chuyện không muốn nghe hoặc chồng nói chuyện không chú ý nghe vì cho rằng điếu người đó nói không có gì quan trọng hoặc không đáng cho mình nghe. Có bà vợ kia có tính hay than. Lúc nào bà cũng than đau chỗ này nhức chỗ kia. Không than nhức đâu thì bà than mất ngủ hay đau lưng. Ông chồng của bà nghe mãi những lời than đó nên đâm ra dửng dưng, ông không còn thấy gì nghiêm trọng khi vợ than đau và dần dần ông cũng không tin lời than của bà nữa. Cuối cùng, ông chồng này cho rằng lời than của vợ không có gì quan trọng, bởi vì của bà không có gì đáng lo ngại, nên mỗi lần bà nói, ông không nghe những câu tiếu tục để báo, xem tiếu hoặc chỉ hể cho qua chuyện. Một đêm kia, gia khuya bà vợ gọi chồng và than là bị khó thở. Ông chồng đang ngủ ngon bị đánh thức nên bối bối nói thm trong lòng: Bà này không ngủ được rồi kiể chuyện để người khác cũng đừng ngủ luôn hay sao đây. Sau đó ông liền ngủ tiếu những thấy vợ yên lòng quá, ông ngủ dĩ dĩ mền xem thm, mỗi biết là bà vợ bị lên cơn đau tim, phải đưa vào nhà thm người cứu cấp.

Thành ki n

M t lý do khác n a có th khi n chúng ta không th mau nghe, ch m nói nh i Chúa d y đó là thành ki n hay đ nh ki n c a chúng ta v ng i đang nói. N u chúng ta có c m tình v i ng i đó hay bi t ng i đó không nói đ u gì làm t n th ng ta, chúng ta s mu n nghe và chú ý nghe. Trái i n u chúng ta không thích ng i đó ho c in trí r ng nh ng gì ng i đó nói không có tính cách xây d ng, chúng ta s không mu n nghe.

Có hai v ch ng kia c đ n cu i tháng, khi bàn tính chuy n ti n b c là cãi nhau. M t i n n cũng vào kho ng cu i tháng, ông ch ng nói v i v : "T i nay em có r nh không, anh có chuy n này mu n bàn v i em?" Bà v nghe v y nói: "Thôi, em không có mu n nói chuy n ti n b c v i anh đâu, nh c đ u i m, t i nay i h a qua thăm ch T r i!" T i nghi p ông ch ng, ông không đ nh nói chuy n ti n b c nh ng mu n bàn v i v v chuy n hăng mu n thuy n chuy n ông đ n m t ti u bang khác làm vi c. Bà v ông vì đ nh ki n, không mu n nghe và không s n sàng nghe nên ông không chia x đ c u t c a mình.

Có ông ch ng kia r t nóng tính và khi n i nóng lên thì chê trách v n ng i. Ông ghét cái tính nóng n y c a mình nên c g ng s a đ i. M t ngày kia, ông i n i gi n v i v và i nói nh ng i không đ p. Bà v bu n quá, vào phòng đóng c a i và khóc. Ông ch ng ân h n khi th y mình v n ch a b đ c tính nóng gi n. Suy nghĩ m t lát, ông quy t đ nh đ n xin i v . Khi ông v a m c a phòng, bà v nói: Anh vô đây làm gì n a, anh m ng tôi ch ng đó ch a đ sao? Bà v đ nh ninh là ch ng mu n trách m ng mình thêm nên đ y ch ng ra kh i phòng và khóa c a i.

Có khi chúng ta có thành ki n v i ng i b c, ng i trung, ng i nam, v.v... Nh ng thành ki n này r t khó s a đ i. Khi nh ng ng i đó nói chúng ta vì đ nh ki n, khó có th i ng nghe m t cách khách quan và vô t . Khi chúng ta có suy nghĩ quá cao hay quá th p v ng i ph i ng u, ho c chúng ta in trí vì m t kinh nghi m nào đó trong quá kh cũng r t khó cho ta chú ý i ng nghe khi ng i đó nói.

B n r n, không có thì gi

M t trong nh ng lý do thông th ng nh t khi n ng i trong gia đình ít khi chia x tâm tình v i nhau là đ i s ng i đây quá b n r n, không ai có thì gi đ yên i ng i ng nghe ng i khác nói.

Nhiều khi chúng ta có chuyện cần nói với vợ hay chồng nhưng sáng dậy phải vội vàng lo ăn uống, chuần bữa quần áo, sách vở, thức ăn cho chồng cho con, tiễn chồng ra cửa, đưa con đến trường, đưa vợ ra xe đi làm... nên không nói được với nhau lắm. Trưa thì ít khi nào gặp nhau. Tối về sau khi lo cơm tối rồi phải giúp con học hành học phải đi lo công việc, có khi bận đến nhà học có người gọi đi nên thoải mái nói chuyện quá lâu, v.v... nên vợ chồng lại không có dịp nói chuyện với nhau. Đó là chưa kể trường hợp nhàn nhàn làm hai ba job học vợ chồng đi làm giờ giờ khác nhau.

Trong đời sống quá bận rộn này, để giúp cho sự cảm thông giữa vợ chồng được tốt đẹp, làm khi chúng ta phải làm những việc bận rộn, mọi tuấn học hai tuấn mới, nhất quyết dành thời giờ cho nhau, không để công việc gì hay người nào xen vào. Nếu không, chúng ta sẽ cảm thấy cuộc sống hút vào những sự bận rộn và không còn thì giờ để nói, để nghe và để hiểu nhau nữa.

Một mặt

Song song với sự bận rộn là sự mệt mỏi, và tình thần cũng như thế xác. Có khi vợ chồng có thì giờ trò chuyện với nhau nhưng vì quá mệt mỏi, chúng ta cũng không thể lắng nghe tâm tình của nhau được. Khi mệt mỏi quá mệt mỏi mà người kia muốn nói, người nghe sẽ chỉ nghe cách chiụu, qua loa, chỉ không thể chú ý lắng nghe để hiểu, thông cảm và an ủi hay giúp đỡ điếu gì. Nếu là người trẻ, chúng ta sẽ không trút gánh nặng lên vợ hay chồng khi người đó quá mệt, nhưng sẽ tìm một lúc khác thuận tiện hơn. Thông thường, khi vợ hay chồng có điếu muốn nói mà ta đã quá mệt, chúng ta nên thành thật với nhau và hẹn một giờ khác hay một ngày khác thuận tiện hơn và nhờ giúp đỡ để không làm người thân của chúng ta thất vọng.

Thưa quý vị, chúng tôi vừa chia sẻ với quý vị những lý do khiến vợ chồng không thể chú ý lắng nghe khi người kia có điếu muốn nói. Hiểu hết những lý do đó, nếu quyết tâm, chúng ta có thể sửa đổi hay loại bỏ được, để sự đời thoải mái và vợ chồng được tốt đẹp.

Một trong những điếu đầu tiên chúng ta có thể làm là buông lỏng với những gì mình có. Buông lỏng với người và những người chúng ta đã đặt bên cạnh mình. Thưa lòng với gia đình, với hoàn cảnh sống và nhất là buông lỏng với những vật chất, tiền nghi Chúa đã ban. Theo lời Thánh Kinh dạy, bí quyết để có một đời sống thoải mái là: "Niềm tin kính và lòng mến nguyện là lợi ích lớn. Vì con người ra đời tay trống, khi qua đời cũng chẳng đem gì theo được; nên đừng ăn đồ mà là thưa lòng rồi."

Một khi bùng lòng với hoàn cảnh và sống với tình thân biết ơn Chúa, chúng ta sẽ lo ngại bỏ đi tính than van, lo ngại bỏ thành kiến và cũng không quá bận rồn vì phải bon chen trong cuộc sống. Lúc đó chúng ta sẽ sống vượt lên trên guồng máy cuốn hút của xã hội và sẽ được thanh duỗi, thoải mái, không nóng nảy, không thi u kiên nhẫn, không dè bực dè c gặt gặt với nhau. Trái lại sẽ sống trong vui vẻ, biết ơn Chúa, quý chuộng nhau. Chúng ta sẽ có thì giờ cho nhau và với nhau. Lúc đó không những sẽ đời thoải mái chúng ta được tiếp nhận tình cảm chúng ta dành cho người thân và người chung quanh cũng sẽ đầm đà và bền lâu (còn tiếp).

Minh Nguyên

Chàng Trình Phát Thanh Tin Lành